

Lieke Hester:

‘Ik wil het échte verhaal laten zien’

Op haar blog, haar Instagram en nu ook in een tweede boek: politieagent Lieke Hester (36) schrijft alles wat ze meemaakt van zich af. En dat is best wat, als hoofdagent in het centrum. ‘Vroeger was ik een week m’n bed niet uit gekomen na zo’n bedreiging, nu denk ik: ga je gang.’

tekst Sara Madou foto's Tom Cornelissen

Lieke komt het café binnenwaaien alsof ze zelf op de hielen gezeten wordt: ‘Sorry dat ik te laat ben, maar het was tyfusdruk vandaag.’ Bijna achttien jaar zit ze nu bij de politie, onder andere als hoofdagent op de Wallen. Hoe voelt het om de helft van je leven agent te zijn? ‘Bizar. Wat ik vooral gek vind, is dat je opeens bij de oude garde hoort. Dat nieuwe agenten tegen je opkijken en mensen ‘u’ tegen je zeggen. Echt, hou op.’

Heb je het politievak in die achttien jaar zien veranderen?

‘Behoorlijk. Ik zou een achttienjarige van nu niet aanraden om bij de politie te gaan. Dat is wel erg jong voor wat er op je afkomt. De wereld is een stuk harder en gepolariseerder geworden. Dat merk je ook op straat, zoals in het geweld tegen hulpverleners.’

Tijdens een confrontatie liep je een paar jaar geleden hersenletsel op. Heb je nooit gedacht: ik kap ermee?

‘Als ik ooit iets anders ga doen, komt dat niet door het werk op straat, maar door de organisatie die eromheen zit. Die mishandeling was vreselijk, maar ik had meer moeite met de

afhandeling. Het voelde alsof politie en justitie me in de steek lieten. Ieder jaar weer, zo rond de jaarwisseling, hoor je dat geweld tegen hulpverleners zwaarder bestraft moet worden. Vervolgens gebeurt er precies niks.’

Een ander verschil is dat tegenwoordig alles wordt gefilmd. Hoe is dat?

‘Ik doe mijn werk altijd naar eer en geweten. Het probleem met al die smartphone filmpjes is dat het momentopnames zijn. Er zwerft op YouTube iets rond waarin je mij iets hoort schreeuwen als ‘en nou opdonderen, ik ben helemaal klaar met je onzin’, maar dan nog wat grover. Wat eraan voorafging en hoe ik al tijden met die arrestant in discussie was, dát zie je niet. Toch vind ik doxing nog enger, waarbij privégegevens worden gedeeld. Het is mij ooit overkomen en je wilt van sommige mensen echt niet dat ze weten waar je woont. Bijna elke dag zit er wel een bedreigend bericht in mijn DM's. Laatst schreef ik iets over de oorlogsmisdaden en mensenrechtenschendingen in Palestina en ontving ik driehonderd doodsbedreigingen in één week. Vroeger was ik dan een week niet meer uit bed gekomen, nu laat ik me niet meer het zwijgen opleggen. Het is vervelend, maar ga

LIEKE HESTER...

- werd geboren in 1988 in de Westerparkbuurt
- begon in 2007 aan de Politie-academie als surveillant, liep stage in Zuidoost, werkte als agent-in-opleiding in West en is nu hoofdagent in het centrum
- was te zien in RTL-serie *Bureau Burgwallen* (2019)
- houdt al bijna tien jaar een blog bij: *liekeschrijft.amsterdam*
- spreekt zich in haar verhalen vaak uit tegen geweld tegen hulpverleners en de staat van de mentale gezondheidszorg, waarvan ze de gevolgen op straat ziet
- schreef haar belevenissen als politieagent op in *Het kan ook nooit normaal* (2022), dat een bestseller werd, en in *Het wordt ook steeds gekker* (2024)

‘Laatst zeiden twee dealers nog dat ze mijn boek hadden gekocht’

Had je het zien aankomen, dat je eerste boek zo’n succes werd?

‘Nee joh, ben je gek. Het was mijn droom om ooit een boek te schrijven, maar dan moet je eerst de meningen van anderen aan de kant durven én kunnen gooien. Daar moest ik eerst nog wat voor overwinnen. Toen ik eenmaal had besloten dat het er ging komen, had ik weinig verwachtingen. Maar op de dag van verschijnen werd er al een tweede druk besteld.’

Hoe vond je de tijd om te schrijven?

‘Eerst werkte ik, naast het politiewerk, ook nog in het restaurant van een goede vriend, stel je

je gang met die mening van je. Om in mijn vak overeind te blijven, heb je een flink incasseringsvermogen nodig.’

Wat vonden je bazen ervan dat je een boek ging schrijven?

‘Ik heb ze bewust niet om toestemming gevraagd, maar het achteraf gewoon gezegd. Als ik het vooraf had overlegd, was er ongetwijfeld zo’n politiek-correct blauw sausje overheen gegoten: dat past totaal niet bij me. Ik vond het wel spannend, hoor, maar wilde per se het échte verhaal laten zien. Ons werk is nou eenmaal niet altijd fantastisch. Er gaan mensen dood, ik zie veel verdrietige dingen. En er zijn klottedagen waarop alles misgaat, of je juist geen zak te doen hebt en je met je neus in de administratie zit.’

voor. Toen ik hersenletsel opliep, moest dat veranderen. Ik ben minder uren gaan draaien en die tijd heb ik deels besteed aan het schrijven. Daar heb ik nog voor zitten researchen, om te weten te komen hoe échte schrijvers die routine aanpakken.’

Als iemand vraagt wat voor werk je doet, wat zeg je dan?

‘Politieagent. Al zei ik vorige week op een feestje voor het eerst: ‘Schrijver en politieagent.’ Het is bizar dat ik niet één maar twee banen heb waar ik zo blij van word. Er zijn mensen die zo’n hekel hebben aan hun werk dat ze zich op maandag al verheugen op het weekend. Daar is het leven echt te kort voor.’

Word je weleens herkend op straat?

‘In uniform soms, in burger weinig gelukkig. Laatst zeiden twee drugsdealers dat ze mijn boek hadden gekocht. Ik geloofde er niks van, heb ze getest met wat vragen, maar het was echt zo. De reacties tot nu toe zijn hartstikke leuk. Al denken mensen soms wel dat ze me nu van haver tot gort kennen. Terwijl je, ook op social, natuurlijk maar een gedeelte van mijn privéleven ziet. Ik heb ervoor gekozen om met mijn kop in het openbaar te treden, mijn vrienden en familie hoeven geen last te hebben van de vuiligheid die dat oplevert. Zo was er laatst nog een gezellig type dat zijn volgers ging oproepen om iedereen in mijn contactenlijst te waarschuwen ‘wat voor een hoer’ ik was.’

Je ontvangt ook geregeld berichten van mensen die je vragen om mentale hulp, bijvoorbeeld omdat ze nadenken over suicide. Wat doe je daarmee?

‘Ik spreek me veel uit over die onderwerpen en ben mijn beide boeken begonnen met een brief aan mensen die mentaal in de shit zitten, om ze te vertellen dat er hulp beschikbaar is en ze altijd 112 kunnen bellen. Ik probeer advies te geven, geen oordelen; dat geeft vertrouwen. En ik begrijp het, ook door mijn werk.’

Het klinkt intens, op regelmatige basis dat soort berichten krijgen.

‘Ik ben goed in doen wat ik kan en het daarna loslaten. Mijn privéleven moet ik bijvoorbeeld afkaderen. Ik kijk op vakantie rustig een week niet naar mijn DM’s. Maar het is weleens gebeurd dat precies in zo’n periode iemand me

Cultuurmaker

‘IK WIL OVERAL TER WERELD OPTREDEN’

Wie zijn de nieuwe cultuurmakers in de stad? Negen grote culturele instellingen tippen dé talenten van nu. Volgens het Concertgebouw is dat Maria Warenberg.

tekst Olivier Kemme foto Danny Griffioen

Als kind van een violist en een pianist was mezzosopraan Maria Warenberg (29) al vroeg bezig met muziek. Samen met haar broer ging ze mee naar de repetities van haar vader en op haar derde zong ze al melodietjes uit *Carmen*. Maar het was operazangeres Maria Callas die haar de liefde voor zingen bijbracht. ‘Zij zong zonder filter. Alsof ze rechtstreeks de zielen van de luisteraars kon aanraken. Dat is zo ontzettend knap, dat lukt je niet zomaar.’ Uiteindelijk vond Maria haar eigen stem en meldde ze zich aan voor het conservatorium, waar ze haar roeping vond. ‘Dit is mijn passie. Ik wil alles eruithalen wat erin zit. Veel concerten geven, met geweldige mensen samenwerken en overal ter wereld optreden.’ Volgens Michiel Wittink, concertprogrammeur bij Het Concertgebouw, komt dat wel goed: ‘Ze heeft veel verschillende klanken in haar stem. Doordat ze daar heel goed mee omgaat, raakt ze het publiek diep. Haar concerten zijn betoverend.’ **Op 7 maart staat Maria met een soloconcert in de Kleine Zaal van Het Concertgebouw.**

Meer weten over Maria Warenberg? Scan de QR-code met je smartphone en leer haar nog beter kennen.

‘Ik zou een achttienjarige nu niet aanraden om bij de politie te gaan’

dan een bericht had gestuurd, dat ik dus niet had gelezen: die persoon is er nu niet meer. *You can't save everyone*, helaas.’

Heb je nooit overwogen om te werken in de mentale gezondheidszorg?

‘Het lijkt me heel boeiend, maar ook enorm zwaar. De preventiekant van onze psychische gezondheidszorg faalt enorm in Nederland en dat wordt alleen maar erger. Een wachtlijst van anderhalf jaar is tegenwoordig normaal. Terwijl: op het moment dat iemand aan de bel trekt, zitten ze vaak al ver over hun tax. Om ze op dat moment nog van het kastje naar de muur te sturen, vind ik onmenselijk.’

Wat doe je na een zware werkdag om je hoofd leeg te maken?

‘Wandelen, schrijven, sporten. Knuffelen met de kat. En ik heb heel fijne mensen om me heen, daar ben ik dankbaar voor.’

Uit je verhalen blijkt dat ook humor vaak een manier is om met je werk om te gaan.

‘Als er geen zwarte, morbide, gore en veel te grove humor bestond, dan zou geen collega meer overeind staan, denk ik. We kunnen niet anders. Je maakt in één week soms meer mee dan de meeste mensen in hun hele leven. Humor helpt om dat vol te houden. Als er niks meer te lachen is, dan ben ik pleite.’

Zou je ergens anders dan in Amsterdam willen...

‘Nee! Niet wonen, niet werken, niks: ik hoor hier. Eerlijk gezegd ben ik zo’n typische Amsterdammer die buiten de stadsgrenzen al in de stress raakt. Dit is mijn thuis: de gezelligheid, hoe mooi het er is, alles is dichtbij en mijn mensen wonen in de buurt. Amsterdam zit gewoon in mijn bloed.’

Zijn er ook dingen die je minder leuk vindt aan Amsterdam?

‘Het toerisme loopt de spuitgaten uit. Ik gun ze onze mooie stad, maar soms is het zó vol dat ik denk: ga alsjeblieft weg! Aan de andere kant hou ik zelf erg van reizen, de mensen daar ergeren zich vast ook kapot aan mij.’